

kunne holde Børnebespisningen udenfor. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne give Tinget nogle Oplysninger om, paa hvilken Basis man er kommet til Erkendelsen af Nødvendigheden af at gaa saa højt, thi hvis det kan begrundes, at det er nødvendigt, forekommer det mig, at man maa tage under nøje Overvejelse at bøje sig for denne Nødvendighedens Lov, netop ud fra den Betragtning, som har været alle Partiers i denne Sag, at saa vidt det staaer til Samfundet, saa vidt dettes Evne strækker til, skal ingen bukke under for det Tryk, som Dyrtiden foranlediger.

Der er et enkelt Punkt i § 3, som jeg ikke er ganske klar over. Kommunerne skulde altsaa kunne anvende disse 12 Kr. ogsaa efter § 2 og faa refunderet de $\frac{2}{3}$ deraf. Men jeg ved ikke, om det betyder, at af de første 12 Kr., der i det hele taget anvendes i Henhold til den gamle § 2, faar Kommunen de $\frac{2}{3}$ refunderet af Statskassen og saa $\frac{1}{3}$ af alt, hvad derudover anvendes, eller om det er Meningen, at der skal refunderes $\frac{1}{3}$ af det, der hidtil er anvendt, saa $\frac{2}{3}$ af det, der maatte blive anvendt indtil 12 Kr., og, hvis man saa vil gaa derudover, atter $\frac{1}{3}$. Hvis dette er Meningen — og det er det antagelig — synes jeg, at det i Virkeligheden for Kommuner, der ønsker at træffe Foranstaltninger efter § 2, betyder forholdsvis lidt, hvis Kommunerne kan risikere, at man senere under Behandlingen af dette Omraade af Foranstaltninger kommer ind paa en Refusion fra Statskassen af kun $\frac{1}{3}$, medens de for de første 12 Kr. faar $\frac{2}{3}$, tror jeg, de fleste Kommuner alligevel vil være betænkelige ved at sætte disse Foranstaltninger i Værk i et synderligt mere vidtgaaende Omfang, end Tilfældet hidtil har været.

Angaaende Skattebestemmelserne skal jeg udtale mig i stor Korthed. Jeg erkender, at der i de nye Bestemmelser ligger en Forbedring af de Skatteregler, som blev fastsat i 1916 for Udskrivningen af Tillægsskat. Men jeg kan ikke undlade at bemærke, at da Bestemmelserne i dette Lovforslag i Virkeligheden kun skal være gældende for 3 Maaneder, og da Kommunerne jo nu har planlagt deres Foranstaltninger paa Basis af Skatteregler, der har været gældende for 9 Maaneder, kunde man maaske, uden at der skete stor Skade, have ladet de bestaaende Skatteregler gælde ogsaa for den tilbageværende Del af Perioden. Man kunde maaske derved have undgaaet at skabe Forvirring, som nu muligvis vil indtræde,

og man havde handlet i god Overensstemmelse med det Princip, som jeg ved i denne Sag ogsaa er den højtærede Ministers: At man ikke bør lægge disse Loves praktiske Gennemførelse i Befolkningens større Vanskeligheder end højest nødvendigt i Vejen gennem Ændringer, saa saare Overvejelser paa ny er blevet fornødne indenfor denne Lovgivning. Jeg tror ligesom den højtærede Minister, at man ved nu at indføre et fast Fradrag og derigennem gøre Grænseomraadet mere flydende udretter noget godt, thi det har i Virkeligheden været urimeligt, at Tillægsskatten procentvis straks kom til at virke med hele sin Tyngde, saa snart man kom over Grænsen. En anden Sag er, om ikke muligvis de Regler for en progressiv Skala, som man har henvist til i Lovforslaget, er ret vidtgaaende, thi det maa ikke glemmes, hvad der for øvrigt ogsaa er blevet betonet i det andet Ting, at man ved Fastsættelsen af de kommunale Skatter i Henhold til den kommunale Skattelov har Mulighed for at frembringe en progressiv Skala dels gennem Tillæg, naar Indkomsten kommer over en vis Højde, dels gennem Tillæg paa Basis af Indtægtskildens Natur. Og nu har den højtærede Minister oplyst i det andet høje Ting, at det ikke blot er indenfor Rammerne af Loven om Skat paa Indtægt og Formue af 1915, at dette Tillæg skal gives, men ogsaa i Henhold til Tillægsskattebestemmelsen af 1917, saa at de begge skal kunne virke. Derved kan man komme op paa en progressiv Skala af 0,5—14,5 pCt., og naar dertil kommer den Stigning, som Kommunerne ved deres Tillæg i Henhold til den kommunale Skattelov kan gennemføre, ser jeg ikke rettere, end at man kan naa op paa en Skat af ca. 25 pCt. af den virkelige Indtægt som visse Skatteyderes Bidrag til den ekstraordinære Dyrtidshjælp, og det er maaske dog, naar man tænker paa, hvor haardt Skatte trykket er, navnlig i mange Købstadkommuner, noget vidtgaaende. Men at en stigende Skala ogsaa her bør gennemføres, er jeg ikke i Tvivl om. Jeg tror derfor ogsaa, det skal blive muligt at komme overens om en saadan.

Mit Parti ser, som sagt, med Glæde, at der her forelægges Forslag, som aabner Mulighed for at øge Tilskuddet til Dyrtidsforanstaltninger i Kommunerne. Vi mener, at Lovforslaget, som det foreligger, afgiver et Grundlag, paa hvilket der med Udsigt til et Resultat vil kunne forhandles, og vi mener, at dette Resultat bør